

РЕШЕНИЕ

№ 5752

гр. София, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 25.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5626** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/.
Образувано е по жалба на „СЮПЕРИ“ ООД, ЕИК[ЕИК] чрез адв. Л. Ц.-Б. срещу ЗНПАМ № ФК-С2187-0130732/23.05.2023г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е наложена ПАМ „запечатване на търговски обект“ – бистро, находящ се в [населено място], [улица] за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

В съзиращата съда жалба са изложени подробни съображения за незаконосъобразна на издадената заповед. Жалбоподателят счита, че заповедта е немотивирана относно срока за налагане на мярката, като при определянето му е нарушен принципът на съразмерност, съобразно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК, както и посочва, че изложените мотиви са абстрактни, общо формулирани, формални и нямат характер на същински мотиви като правни и фактически основания относно целите на ПАМ в конкретния случай. Сочи се, че липсват данни дали търговецът, стопанисващ обекта е извършил друго нарушение по ЗДДС, дали има влезли в сила наказателни постановления, дали има или не публични задължения, както и данни за други фактически обстоятелства, които биха били относими към преценката за определяне на срока на ПАМ около средния размер. Изложени са аргументи, че заповедта е издадена в нарушение на общите процесуални правила на чл. 35 и чл. 36 от АПК за изясняване на релевантни факти и обстоятелства от значение за случая, посредством

събиране на всички относими, допустими и достатъчни доказателствени средства, поради което е налице незаконосъобразност на оспорения акт на посоченото основание. Сочи се, че при определяне срока на мярката е следвало да бъде взето предвид размера на неотчетените приходи. Жалбоподателят счита също така, че в случая следва да се вземе предвид и Решение на съда на ЕС от 04.05.2023г. по дело С-97/21, с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд – Благоевград с акт от 12. Февруари 2021г., постъпи в съда на 16 февруари 2021. В заключение е отправено искане за отмяна на издадената заповед. Към жалбата е приложено удостоверение за липса на установени публични задължения за жалбоподателя по чл. 87 от ДОПК към 30.05.203г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ц.-Б., която поддържа жалбата и моли за отмяна на наложената мярка. Представя издадено на жалбоподателя наказателно постановление във връзка с констатираното нарушение, както и доказателства за заплащане на наложената с това НП имуществена санкция. Претендира разноски, съгласно приложен списък.

Ответникът - Началник отдел „Оперативни дейности“ С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. Р., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 10.05.2023 г. в 11.42 часа била извършена проверка на търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС – бистро, находящ се в [населено място], [улица], стопанисвана от дружеството - жалбоподател. При проверката било констатирано, че търговецът в качеството си на задължено лице по чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства не регистрира и не отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги в търговския обект чрез издаването на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация в обекта фискално касово устройство, с което е допуснато нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. При проверката била извършена контролна покупка на едни брой земел на стойност 0,80 лв., като не е издаден фискален бон от ФУ в обекта модел „FX-1300“ с ИН на ФУ ДУ 485546 и ФП № 36729163 или друг документ, отговарящи на изискванията на Наредба № Н-18/2006 г. Покупката е заплатена в брой и в лева, парите са приети от Ц. И. – на длъжност продавач-бюфет. Плащането е прието за сметка на жалбоподателя.

Резултатите от извършената проверка са обективирани в Протокол за извършена проверка серия АА № 0130732/10.05.2023 г. Отпечатан е ДФО, КЛЕН от 10.05.2023 г., от които е видно, че сумата от 0,80 лева не е отразена, направен е и опис на парите в касата, издаден е АУАН.

Издадена е ЗНПАМ № ФК-С2187-0130732/23.05.2023г. от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е наложена ПАМ „запечатване на търговски обект“ – бистро, находящ се в [населено място], [улица] за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14 - дневен преклузивен срок, от страна, имаща правен интерес от обжалване и срещу подлежащ на съдебен контрол

акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В съответствие с нормата на чл. 186, ал. 3 ЗДДС компетентен да наложи принудителна административна мярка по ал. 1 е орган по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. На основание законово предвидената възможност за делегиране на компетентност, със заповед № ЗЦУ – 1148 от 25.08.2020г. (л. 49) изпълнителният директор на НАП е възложил на началниците на отдели „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка „запечатване на обект“ по чл. 186 ЗДДС. Видно от заповед № 3927/23.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП (л. 48) на наложилия процесната принудителна административна мярка С. Е. С. е възложено да изпълнява длъжността началниците на отдели „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП. При тези данни, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на делегираната му предметна компетентност.

Заповедта е издадена в предписаната от чл. 59, ал. 1 и 2 АПК писмена форма, мотивирана с изложени фактически съображения за извършено, във връзка с дейността на дружеството в търговския обект – бистро (търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС), нарушение по чл. 118, ал. 1 ЗДДС – за нерегистриране на извършената на 10.05.2023 г. продажба на стойност 0,80 лв. чрез издаване на фискална касова бележка от функциониращото в обекта фискално устройство. С посочените факти от хипотезата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС, за които законът предвижда прилагането на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС – правно основание на разпореждането за "запечатване" и "забрана на достъпа" до търговския обект по чл. 187, ал. 1 ЗДДС, органът е съобразил, при издаването на оспорената заповед изискванията на общата разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, респ. отсъства основание по чл. 146, т. 2 АПК.

По делото не е спорно, че на 10.05.2023 г. в 11. 42 часа е извършена проверка на търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС, представляващ бистро, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван жалбоподателя. От проверяващите е извършена контролна покупка на земя на стойност 0,80 лв., заплатена в брой, за която не е издадена фискална касова бележка от фискалното устройство в обекта. За установеното при проверката е съставен протокол за извършена проверка серия АА № 0458542/28.05.2020 г.

При тези констатации е издадена оспорената Заповед за налагане на принудителна административна мярка АА № 0130732/10.05.2023 г. на началник отдел "Оперативни дейности" С. в Главна дирекция "Фискален контрол" в ЦУ на НАП, с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

Настоящият съдебен състав счита, че при издаването на оспорената заповед са нарушени материалноправните и процесуалноправните разпоредби на ЗДДС, като същата не е съобразена и с целта на закона. В тази връзка съдът счита, че размерът на неотчетената продажба от 0,80 лева е твърде нисък, за да обуслови налагането на ПАМ за период от 14 дни, като по този начин се нарушава принципът на съразмерност. Следва да бъде посочено, че административният орган не е изложил конкретни мотиви, при определяне срока за налагане на мярката и като е бил длъжен не е изяснил всички относими към определяне срока на мярката факти и обстоятелства

за конкретния субект. Следва да бъде посочено, че макар в мотивите на ЗПАМ да има отделен пасаж, озаглавен "Мотиви относно продължителността на срока", съдържанието му не се отнася нито за конкретния обект, нито за конкретния субект на административното нарушение. Изложените в акта фактически и правни основания относно продължителността на запечатването са недостатъчни, общи и лишени от конкретност, до степен на липса на мотиви. Доколкото изложените в заповедта мотиви са общи и нямат връзка с конкретния случай, те не представляват основа за законосъобразното определяне на срока на ПАМ.

Липсата на мотиви относно срока, за който се прилага принудителната административна мярка, съставлява нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК и самостоятелно основание за незаконосъобразност на административния акт, което обосновава отмяната му. При преценката на срока за прилагане на ПАМ административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност и дължи конкретни мотиви относно преценката си защо приема, че срокът следва да бъде в определения от него размер. При липса на конкретни мотиви относно срока на мярката е невъзможно да се прецени съответствието на целта на административния акт с целта на закона, като критерий за законосъобразност на акта.

На следващо място е необходимо да се посочи, че заповедта е издадена във връзка с установено в хода на извършената на 10.05.2023 г. проверка в търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС - неизпълнение на задължение от дружеството по чл. 118, ал. 1 ЗДДС, което е санкционирано като административно нарушение с налагане на имуществена санкция по чл. 185, ал. 1 ЗДДС, за което е издадено и наказателно постановление. От представените по делото доказателства се установява, че наложената санкция е заплатена от жалбоподателя, при условията на чл. 79б от ЗАНН, като издаденото НП не е обжалвано и е влязло в сила. В тази връзка и с оглед тълкуването на Съда на Европейския съюз (Съда на ЕС) на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данък върху добавената стойност и на член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (Хартата) в решение от 04 май 2023 г. по дело С-97/21, оспорената заповед е незаконосъобразна.

Прилагането на санкционни мерки в областта на ДДС, каквато е мярката по чл. 186, ал. 1 ЗДДС (цит. решение на Съда на ЕС по дело С-97), съставлява прилагане на правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата на членове 2 и 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данък върху добавената стойност (в този смисъл и решение от 26 февруари 2013 г., Е. Ф., С-617/10, ЕУ: С: 2013: 105, т. 27, решение от 5 април 2017 г., О. и В., С-217/15 и С-350/15, ЕУ: С: 2017: 264, т. 16), поради което тези мерки следва да бъдат съобразени с изискването да не надхвърлят необходимото за постигане на преследваните от законодателството цели (чл. 6, ал. 2 АПК) – точки 56 и 57 от решението на Съда на ЕС от 4 май 2023 г. по дело С-97/21.

Кумулирането на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС с наложената на дружеството имуществена санкция по чл. 185, ал. 1 ЗДДС за нарушението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС (нерегистрирана продажба на стойност 0,80 лв.) не зачита правото по чл. 50 от Хартата (т. 55 от решението на Съда на ЕС по дело С-97/21), от една страна, а от друга страна – е непропорционално.

Ограничението на основното право по чл. 50 от Хартата е допустимо, ако е необходимо за постигането на легитимни цели (осигуряване събирането на ДДС),

преследвани от националната правна уредба (решение от 5 май 2022 г., BV, C-570/20, т. 34), но в случая не само не е необходимо, но кумулирането на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС в отделно производство от административнонаказателното производство е недопустимо, доколкото не гарантира, че тежестта ѝ, преценявана съвкупно с тежестта на имуществената санкция, съответства на тежестта на нарушението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС.

Относно пропорционалността – спрямо фактите на конкретния случай (размерът на неплатения ДДС е под 1 лв.) запечатването на търговския обект е мярка, която създава ограничения за дейността на дружеството, които са несъразмерни на поставената цел – обезпечаване събирането на ДДС. Мярката е допълнителна тежест, която, преценена с оглед наложената на търговеца имуществената санкция по чл. 185, ал. 1 ЗДДС, надхвърля тежестта на извършеното нарушение по чл. 118, ал. 1 ЗДДС и е в противоречие с изискванията на принципа за пропорционалност (точки 56, 57 и 62 от решението на Съда на ЕС по дело C-97/21). Запечатването на търговския обект не е необходима мярка за постигане целите на ЗДДС, наред със санкционирането на дружеството по чл. 185, ал. 1 ЗДДС, и като непропорционална намеса в търговската дейност на последното, заповедта следва да бъде отменена – чл. 146, т. 5 АПК.

С оглед изхода от спора по делото и с оглед правилото на чл. 143, ал. 1 АПК, ответникът следва да възстанови на жалбоподателя разносните в производството за държавна такса в размер на 50 лв. и за адвокатска защита в размер на 1 000 лв., който е минималният по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 1 и 2 АПК вр. чл. 186, ал. 4 ЗДДС, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед НПАМ № ФК-С2187-0130732/23.05.2023г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място] да заплати на „СЮПЕРИ“ ООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 1 050 (хиляда и петдесет) лева – разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с връчване на преписи.

СЪДИЯ: